

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Παιτρὸς Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ	
Ἑσωτερικοῦ :	Ἐξωτερικοῦ :
Ἔτησία δρ. 8,—	Ἔτησία φρ. 10,—
Ἐξάμηνος 4,50	Ἐξάμηνος 5,50
Τρίμηνος 2,50	Τρίμηνος 3,—
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.	

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκιον

Περίοδος Β'.—Τόμος 20ος

Ἐν Ἀθήναις, 8 Ιουνίου 1913

Ἔτος 35ον.—Ἀριθ. 28

Η ΚΡΙΝΙΩ (*)

ΑΣΠΡΟ ΜΕΡΜΗΓΚΙ, ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'. (Συνέχεια)

— Εἶδες; εἶπεν ὁ Τερμίτης· κι' ὁ ἄερας ἀκόμη μᾶς βοηθεῖ.

Καὶ τὸ ταξεῖδι τῆς ἐπιστροφῆς ἔγεινε καλὰ σὰν τὸ πρῶτο. Τὰ δυὸ μερμήγκια βγήκαν στὴν ξηρὰ, φορτωθῆκαν ἀπὸ δυὸ σπόρους τὸ καθένα καὶ ξεκίνησαν γιὰ τὴ φωλιὰ, ὅπου ἔφθασαν χωρὶς νὰ τοὺς συμβῇ τίποτε δυσάρεστο.

Τῇ στιγμῇ ποῦ ἐτοιμάζοντο νὰμπούν, εἶδαν καὶ τὴν Ἀννέτα, ποῦ ἐγύριζε, ὁδηγώντας μονάχη τῆς ἓνα κοπάδι ἀπὸ ἔξη μελίγρες.

— Εἶνε ὁ τρίτος δρόμος ποῦ κάνω, εἶπε, καὶ κάθε φορὰ κουβαλῶ. Ἐχομε τώρα πενήντα μελίγρες δικές μας καὶ ἐλπίζω ὡς τὸ βράδυ νὰ γίνουν ἑκατό. Σεῖς τί ἐκάματε;

Ὁ Τερμίτης τῆς διηγήθηκε τὸ ταξεῖδι του καὶ ἡ Ἀννέτα ἐφάνη πολὺ πρόθυμος νὰ τοὺς βοηθήσῃ νὰ κουβαλήσουν τοὺς σπόρους στὴ φωλιὰ. Μὲ ἔξη ὅμως, ἐπτά δρόμους ἐτελείωσαν αὐτὴ τὴν ἐργασία. Πρὶν βάλουν στὴν ἀποθήκην τοὺς σπόρους, τοὺς ἐξέτασαν μὲ προσοχὴ ἓνα-ἓνα μήπως εἶχε σκουληκί· γιατί καὶ ἓνα μόνο σκουληκάκι ἂν ὑπῆρχε, μπορούσε νὰ χαλάσῃ ὅλην ἡ

προμήθεια. Ἐκτὸς ἀπὸ αὐτό, ἐφρόντισαν νὰ καταστρέψουν μὲ τῆς δαγκάνες των τὸ φυτραδάκι καὶ σπόρου, γιὰτὶ ἀλλοιωτικά, καθὼς θὰ τὸν εἶχαν στὸ χῶμα, μπερσοῦσε ἔξαφνα νὰ φυτρώσῃ.

Ἀφοῦ ἀναπαύθηκαν μιὰ στιγμὴ καὶ ἀφύῃ ἔφαγαν καθένας δυὸ στάλες μέλι, ἡ Ἀννέτα ξαναγύρισε στὴν ἀγριοστρανταφυλλιά τῆς καὶ ὁ Τερμίτης ἐξεκίνησε μὲ τὴν Κρινιώ γιὰ τὴ φλαμουριά. Ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ γέρος δὲν θέλησε νὰ

ταξιδεύσῃ μὲ «βάρκα». Ἐκεῖ ποῦ ἐπήγαιναν, ἀπάντησαν ἓνα ἄλλο φυτό, μὲ μικροὺς σπόρους σὰν κανναβοῦρι, καὶ τόσο γιὰ νὰ γλυτώσουν τοὺς μεγάλους δρόμους, ὅσο καὶ γιὰ νὰ ἔχουν κάποια ποικιλία τὰ γεύματα τοῦ χειμῶνος, ἀποφάσισαν νὰ τοὺς μαζεύσουν κι' αὐτούς. Τὰ δυὸ μερμήγκια ἔκαμαν τέσσερους δρόμους χωρὶς νὰ τοὺς συμβῇ τίποτε ἑκτακτο. Γιὰ νὰ κερδίσουν ὅμως καιρὸ, ἀντὶ νὰπερθεύσουν ἀμέσως τοὺς σπόρους, τοὺς ἐσώριασαν ἐκεῖ ἀπέξω ἀπὸ τὴ φωλιὰ, μὲ τὴν ἰδέαν νὰ περιμείνουν τὴν Ἀννέταν νὰ γυρίσῃ, γιὰ νὰ τοὺς βοηθήσῃ καὶ νὰ τοὺς μπάσουν ὅλους μαζί.

Στὸν πέμπτο τους δρόμο, εἶδαν πραγματικῶς τὴν καλὴ παραμάναν νὰ ἔρχεται ἀπὸ μακριὰ, μὲ καινούργιο κοπάδι μελίγρες. Τὸ ὠδήγησε ὡς τὸ ἀρνόγλωσσο, τὸ ἐποποθέτησε ἐστὶ λευκὰ ἀνθάκια καὶ γύρισε στοὺς φίλους τῆς.

— Οὐφ! εἶπε· τὰ πόδια μου δὲν βαστοῦν πιά καὶ γιὰ σήμερον εἶναι. Αὐτὴ ἡ εὐλογημένη ἀγριοστρανταφυλλιά εἶνε τόσο μακριὰ! Θὰ ἐργασθῶ τώρα μαζί σας, γιὰ νὰ κουβαλήσουμε ἀκόμη λίγους σπόρους· ἔπειτα θὰ τακτοποιήσουμε τῆς ἀποθήκῆς μας. Δὲν θὰρρήσῃ νὰ νυκτώσῃ καὶ δὲν πρέπει νὰφί-σουμε τίποτε ἔξω.

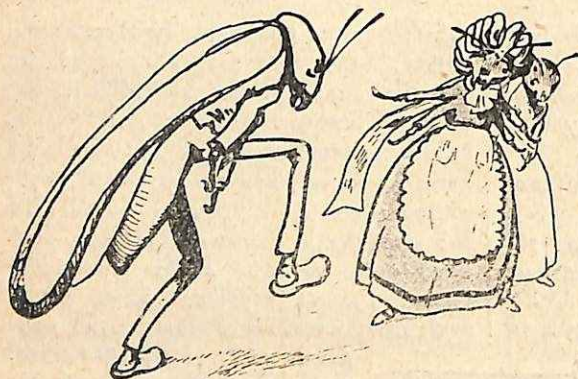
Τὴν στιγμῇ ποῦ τὰ τρία μερμήγκια ἐπλησίαζαν στὴν τρύπα τους, φορτωμένα τὸ καθένα μὲ δυὸ σπόρους, ἀπὸ ἐκείνους ποῦ εἶχαν σωριασμένους ἀπέξω, εἶδαν μὲ μεγάλη τους ἐκπληξίαν ἓνα ξένο μερμήγκι, ποῦ ἔφευγε γρήγορα-γρήγορα, σὰν τὸν κλέφτην, κρατῶντας σὴς δαγκάνες του ἓνα σπόρο.

Ὁ γέρος Τερμίτης ἀναψέ

(*) Κατὰ λάθος, εἰς τὴν α' σελίδα τοῦ προηγουμένου φύλλου, ἐτέθη μία εἰκὼν τῆς «Κρινιώ», ἡ ὁποία ἔπρεπε νὰ δημοσιευθῇ ἀργότερα. Διὰ τοῦτο εἶδατε, ὅτι δὲν ἀνταποκρίνεται μὲ τὰς λέξεις τοῦ κειμένου, αἱ ὁποῖαι ὑπῆρχον κάτωθεν. Μὲ τὰς λέξεις αὐτὰς ἀνταποκρίνεται ἡ σημερινή μας εἰκὼν.—Σ.τ.Δ.

ἀμέσως ἀπὸ τέτοιο θυμό, ποῦ ἐπέταξε τὸ φορτίο του καὶ κινήθηκε τὸν κλέφτη, μὲ ἀπόφασι νὰ τὸν φθάσῃ καὶ νὰ τὸν σκοτώσῃ. Ἡ Ἀννέτα ὁμῶς δὲν τὸ ἐννοοῦσε. Ξεφορτώθηκε καὶ αὐτὴ τοὺς σπόρους τῆς καὶ ἔτρεξε σὲ τρόπο ὥστε νὰ ἐμποδίσῃ καὶ τὴν ἐπιθεσί τοῦ Τερμίτη καὶ τὴν υποχώρησι τοῦ κλέφτη, μολοντὶ ὁ κακόμενος αὐτός, ἀπὸ τὴν σαστισμένην του καὶ τὸ φόβο του, δὲν ἐσκέπτετο πιά οὔτε νὰ φύγῃ, οὔτε νὰ μυνθῇ. Εἶχε πετάξῃ κάτω τὸν κλοπιμαῖο σπόρο, καὶ ἡ κερατὴς του, τρεμουλιαστές, μαρτυροῦσαν ὅλο του τὸν τρόμο. Ἡ Κρινιώ, ποῦ ἐνόησε ἀμέσως τί ἤθελε ἡ Ἀννέτα, κουνήθηκε καὶ αὐτὴ, καὶ ἔτσι ὁ κλέφτης βρέθηκε μέσα ἔς ἓνα

«Μία στιγμή, κουμπάρε μου!» (Σελ. 222, στ. α').

τρίγωνο ἀπειλητικῶς, περικυκλωμένος ἀπὸ παντοῦ. Ποῦ νὰ φύγῃ!

— Ἀρκετὴ ὥρα χάσαμε ἔτσι, εἶπε ὁ Τερμίτης. Ἀρίστε με νὰ τιμωρήσω τὸν κλέφτη ὅπως τοῦ ἀξίζει, καὶ ἔπειτα νὰ ἐξακολουθήσω τὴν ἐργασία μας.

— Μία στιγμή, σὲ παρακαλῶ, κουμπάρε μου! πρὶν σκοτώσῃς αὐτὸ τὸ δυστυχισμένο μερμηγκι, θέλω πρῶτα νὰ το ἀνακρίνω... Ἀπὸ πού εἶσαι σύ;

Τὸ ξένο μερμηγκι, μὲ πολὺν κόπο κατανίκησε τὴ συγκίνησίν του καὶ μπόρεσε νὰ ἀποκριθῇ.

— Εἰμοὶ ἀπὸ μιὰ μερμηγκοῦπολι, ποῦ ἀπέχει ἀπὸ ἐδῶ καμμιὰ ἑκατοστή βήματα ἀνθρώπου. Ἐκεῖ—πέρα ἔγινε μεγάλη φασαρία, φεβήθηκα μὴ μὲ κτυπήσουν καὶ τώκοψα λάσπη. Περνώντας ἀπὸ ἐδῶ, εἶδα αὐτὸ τὸ σωρὸ τῶν σπόρων καὶ πήρα ἓνα, γιὰ νὰ μὴν πεθάνω τῆς πείνας. Πρέπει ὁμῶς νὰ προσθέσω, ὅτι δὲν ἤξερα πῶς οἱ σπόροι αὐτοὶ ἀνήκαν σὲ κάποιον.

— Μὰ τί νόμισες; ἐφώνησε ὁ Τερμίτης πῶς μοναχοὶ τοὺς μαζεύτηκαν ἀπέξω ἀπὸ τὴ φώληα μας;

— Σταθίητε, εἶπε ἡ Ἀννέτα, ἡ ζήμια δὲν εἶνε μεγάλη καὶ μποροῦμε νὰ ποκτώσωμε μιὰ ἐργάτρια.

Ἐγύρισε τότε πρὸς τὸ ξένο μερμηγκι, ποῦ ἦταν καὶ αὐτὸ θηλυκὸ, καὶ τὸ ρώτησε:

— Ἀφοῦ φοβᾶσαι μὴ σὲ σκοτώσουν,

δὲν κάθουσαι μαζί μας νὰ μάς δουλεύῃς; γιατί μοῦ φαίνεται πῶς ἀνέχεις στὴν τάξιν τῶν ἐργατριῶν.

— Μάλιστα, κυρία.

— Εἶσαι λοιπὸν αἰγμάλωτός μας καὶ σὲ εἰδοποιῶ, ὅτι ἔχομε τὴν ἀξίωσιν ἀπὸ σένα νὰ κάνῃς, ὅτι σοῦ λέμε. Ὑπακοὴ καὶ πειθαρχία! Ἀλλοιῶς καὶ θὰ σὲ παραδώσω στὸ φίλο μας ἀπ' ἐδῶ, νὰ σὲ τιμωρήσῃ μὲ τὸ δίκιο του.

Κ' εἰδείξεν τὸν Τερμίτη, ποῦ εἶχε πάρῃ τὸ ἀγριώτερο ὕψος του.

— Δρόμο τώρα, ἐπρόθεσε ἡ Ἀννέτα, ἔλατε μαζί μας, θὰ σᾶς ὁδηγήσουμε.

Ἀμα ἐφθασε στὴ μερμηγκοφωλήα, ἡ Ἀννέτα ἄρχισε ν' ἀποθηκεύῃ τοὺς σπόρους, ποῦ τῆς κουβαλοῦσαν ὁλοένα ὁ Τερμίτης καὶ ἡ Κρινιώ. Καὶ ἅμα ἐτελείωσε ἡ σπουδαία αὐτὴ ἐργασία, ἔδωσε δυὸ φλαμουρόσπορους στὴν ξένη καὶ τῆς εἶπε:

— Φάγε, ἀλλὰ νὰ μὴ τὸ κουνήσῃς ἀπὸ δ'ω!

— Δὲν ἔχω κανένα σκοπὸ νὰ φύγω, ἀποκρίθηκε ἡ ξένη βλέπων πῶς ἡ τύχη μου μ' ἐριξε σὲ καλὰ καὶ ἡσυχία μερμηγκία καὶ ἔχω ὅλη τὴ διάθεσιν νὰ γίνω δουλεύτρα τους.

— Πολύ καλὰ, καὶ μεῖς αὐτὸ θέλουμε, εἶπε ἡ Ἀννέτα.

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τοὺς ἄλλους, ἐπρόθεσε:

— Τώρα πρέπει νὰ οἰκονομήσουμε ἐδῶ μιὰ θέσι γιὰ τὴν καινούργια μας ὑπηρετρία.

(Ἐπεται συνέχεια) Γρηγ. Ξενοπούλου
Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Ε. Μ. Λαυταίν

ΒΡΟΧΗ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗ

Ἕνα ἀραιὸ ψιχάλισμα

Ποῦ ἀγάλλει πέρτει, ἀρχίζει

Φύλλα καὶ ἀνθοὺς μὲ διάφανη

Δροσούλα νὰ βαντίζῃ.

Κι' ἡ σιγανὴ κυλάει βροχή

Πυκνότερη δροσάνα...

Στὸ χαιδεύμα τῆς γέρουνας

Τὰ κλώνια τ' ἀνθισμένα.

Πίνουν μὲ πόθο τὰ φυτὰ

Κι' ἀναγαλλιᾶσθαι... Χύνει

Νέα δύναμι στὰ σπλάχνα τους

Ζωῆς ἡ οὐράνια κρίνη...

Παύει ἡ βροχοῦλα καὶ ἤλιος

Γλυκὸς βγαίνει καὶ ἀπλώνει

Στὴ νοτισμένη γῆ ἀπαλὸ

Κι' ὁλόχρυσο σεντόνι...

Μὲ τ' οὐρανὸν τ' ἀγνὸ νερό

Λουσμένη, ἡ φύσι λάμπει

Καθάρια καὶ ἄρωμα δροσιάς

Σκορποῦν περδῶλια, κόμποι.

Τῶν φύλλων καὶ τῶν λουλουδιῶν

Ζωήρεψε τὸ χρώμα

Κι' ἀνάρχα ἀπάνω τους θωρεῖς

Βροχῆς διαμάντια ἀκόμα...

ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥΛΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΑΘΗΤΑΙ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΙ

Ἀγαπητοί μου,

ΑΚΤΙΚΟΝ ἀναγνώστης μου, ἀπὸ τὴν Κυπαρισσίαν, μοῦ γράφει ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ζητήματος ποῦ ἐπραγματεύθην τὴν προηγούμενην μου ἐπιστολήν. Καὶ μοῦ διηγῆται ἐκτενῶς τὰς ιστορίας ποῦ εἶχεν ἄλλοτε μὲ κάποιον καθηγητὴν τοῦ τῶν μαθηματικῶν. Ἦτο τότε μαθητὴς τῆς Β' τοῦ Γυμνασίου, πτωχὸ παιδί, ὁρφανὸ, προστάτης τῆς οἰκογενείας του. Κ' ἐνῶ δὲν τῷ ἐπετρέπετο νὰ χάσῃ οὔτε μισὸν χρόνον εἰς τὸ Γυμνάσιον, εἶχε τὸ ἀτύχημα νὰ περιπέσῃ εἰς τὴν δυσμένειαν τοῦ μαθηματικῶν. Ὁ καθηγητὴς αὐτός, δι' ἀγνωστον λόγον, τὸν ἐπῆρε ἐξ ἀρχῆς ἀπὸ καλὸ μάτι καὶ ἐννοοῦσε νὰ τοῦ βάλῃ αἰωνίως μηδενικά. Τὸν ἐβγαλεν εἰς τὸ μάθημα μαζί μ' ἓνα ἄλλον μαθητὴν, εὐνοούμενόν του, φαίνεται, καὶ τῷ ἀπηθύονε τὴν πρώτην ἐρώτησιν. Ἐκεῖνος, δυνατὸς εἰς τὰ μαθηματικά, μελετημένος πάντοτε, ἀπαντοῦσεν ὁρθῶς. Ἀλλ' ὁ καθηγητὴς δὲν ἔμενε διόλου εὐχαριστημένος.

— Δὲν λὲς τίποτε, ἀνέτη; τοῦ ἔλεγε. Καὶ ἀπηθύονε τὴν ἰδίαν ἐρώτησιν εἰς τὸν ἄλλον, τὸν εὐνοούμενον. Αὐτός, σὰν παπαγάλος, ἐπανελάμβανεν αὐτολεξεῖ τὴν ἀπάντησιν τοῦ πρώτου. Καὶ ὁ καθηγητὴς:

— Ἀκούς πῶς ἀπαντοῦν ἐκεῖνοι ποῦ μελετοῦν;... Μπράβο, παιδί μου, ἀρίστα! Καὶ σὺ, ἀμελείσταις, μὴδὲν!

Τὸ ὅποιον καὶ τοῦ ἐσημείωνεν εἰς τὸν κατάλογον!

Αὐτὸ ἔγινε δυὸ, τρεῖς, δέκα φορές. Ὁ δυστυχὴς μαθητὴς, ὁ ὑπὸ δυσμένειαν, δὲν ἤξευρε πλέον τί νὰ κάμῃ.

Τοῦ ἤρχοντο αἱ πλέον ἀπεγνωσμέναι καὶ ἄγρια ἰδέαι. Μοῦ ἐξομολογεῖται, ὅτι μόνον ἐπειδὴ εἶχε τὸ βάρος καὶ τὴν εὐθύνην τῆς οἰκογενείας του, δὲν ἔκαμε τότε καμμίαν τρέλλαν. Ναυθαδιάσθ, π. χ., ἔστον καθηγητὴν, νὰ τὸν βρῇ, καὶ νὰ τὸν διώξουν διαπαντός ἀπὸ τὸ Γυμνάσιον... Κ' ἐπρότιμῃσε νὰ ἀναφερθῇ εἰς τὸν Γυμνασιάρχην... Τοῦ ἐξέθεσεν ὅλην τὴν ἱστορίαν καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ παραιθῇ εἰς κανὲν μάθημα, διὰ νὰ νικηθῇ μόνος του τὴν ἀδικίαν ποῦ τοῦ ἔκαμνεν ὁ μαθηματικὸς. Ὁ Γυμνασιάρχης, μαλακὸς ἄνθρωπος, τὸν καθυσέχασε καὶ τὸν παρηγόρησεν ὅσον ἤμπορεῖσεν. Τοῦ εἶπεν ὁμῶς, ὅτι δὲν εἰξέυρει μαθηματικά

καὶ ὅτι ἤτο περιττὸν νὰ παραιθῇ εἰς κανὲν μάθημα. Προσπαθῶν, ὁ μαλακὸς ἄνθρωπος δὲν ἤθελε «να ἐλθῇ εἰς προστριβὰς» μὲ τὸν καθηγητὴν. Καὶ ἔτσι ἡ ἱστορία τῶν μηδενικῶν ἐξηκολούθησεν... ἀπροσκόπως.

Ἀλλ' ἡ ἀπελπισία, ἡ ἀνάγκη, ἔκαμε τὸν ὑπὸ δυσμένειαν μαθητὴν νὰ σκεφθῇ φρονιμώτατα. «Ἐγώ, εἶπε μέσα του, θὰ μελετῶ, θὰ ξεύρω τὰ μαθηματικά μου καὶ εἰς τὰς γραπτὰς ἐξετάσεις θὰ λύσω, ἔχι τὰ δύο, ἀλλὰ καὶ τὰ τρία ζητήματα ποῦ θὰ μοῦ δώσουν, ἀπαιτήτως. Τί θὰ κάμῃ τότε ὁ καθηγητὴς; Θὰ μοῦ βάλῃ μηδέν; Ἀδύνατον! Σκρίπτα μάνεντ—τὰ γραπτὰ μένου. Τὰ παίρνω καὶ πηγαίνω εἰς τὸν Ὑπουργόν, εἰς τὸν Πρωτοπυργόν, εἰς τὸν Βασιλέα. Χαλῶ τὸν κόσμον ὥς πού νὰ βρῶ τὸ δίκιο μου. Κ' ἐπειδὴ τὸ ἐννοεῖ αὐτὸ ὁ καθηγητὴς, θέλωντας καὶ μὴ, θὰ μοῦ δώτῃ βαθμὸν καὶ θὰ προβιβασθῶ».

Ἀφοῦ ἔκαμε τὴν ἀπόφασιν αὐτήν, ὁ μαθητὴς ἠσύχασε καὶ ἀδιαφόρησε τελείως. Ὁ καθηγητὴς τὸν ἐφώνησε νὰ πῇ μάθημα, μαζί μὲ τὸν ἄλλον, τὸν εὐνοούμενον.

— Δὲν ξέρω, ἀπαντοῦσε ὁ ὑπὸ δυσμένειαν βάλτε μου καὶ ἄλλο μηδενικό.

Ἀλλ' εἰς τὰς ἐξετάσεις ἔγραψε καλὴν ἰτερά ἀπ' ὅλους. Ἦτο μάλιστα ἡ ἐποχή, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ βαθμὸς τῶν γραπτῶν ἀπεράσισε περὶ τῆς τύχης τοῦ μαθητοῦ. Καὶ ὁ καθηγητὴς τῶν μαθηματικῶν ἠναγκάσθη νὰ τοῦ βάλῃ καλόν, καὶ ὁ φίλος μας ἐπροβιβάσθη.

Ἡ ἀληθινὴ αὐτὴ ἱστορία δὲν ἐπίθεβαινεν ἐκεῖνα ποῦ σᾶς ἔλεγα τὴν ἄλλην φορὰν; Ὑπάρχουν, βλέπετε, καὶ καθηγηταί, οἱ ὁποῖοι ἀντιπαθεῖν ἄνευ λόγου καὶ κατατρέχουν ἓνα μαθητὴν. Ἀλλ' εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν, ὁ καλλίτερος τρόπος ἀμύνης εἶνε ἡ ὑπομονή, ἡ φρόνησις. Ὁ ἐπιμελής μαθητὴς εἰς τὸ τέλος ἐνίκησεν. Ὁ ἄδικος καθηγητὴς ἐνίκηθη. Αὐτὸ θὰ συνέβαινε καὶ ἂν ἀκόμη δὲν ἦτο ἡ ἐποχή, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπροβιβάζεν ἡ ἀπερίριπτε μόνον ὁ βαθμὸς τῶν γραπτῶν. Ἡ ἐπιμέλεια, ἡ ἀξία τοῦ ὑπὸ δυσμένειαν μαθητοῦ θὰ ἐφαίνετο εἰς τὰς προφορικάς, ἐν ἀνάγκῃ θὰ ἐπενέβαινε τότε καὶ ὁ γυμνασιάρχης, καὶ πάλιν θὰ ἐπροβιβάζετο. Ἄν ἀνυπομονοῦσεν, ἂν ἀπελπίζετο τελείως, ὥστε νὰ μὴ μελετᾷ πλέον, ἢ νὰ κάμῃ κανένα κίνημα, θὰ ἐξηγείροντο ὅλοι ἐναντίον του καὶ θὰ τὴν ἐπαθάνεν. Ἀλλ' εἶχε τὴν φρόνησιν νὰ μελετᾷ, νὰ μανθάνῃ, καὶ τὴν ὑπομονὴν νὰ σιωπᾷ. Κ' ἐθριάμβευσεν. Ὅπως θριαμβεῖ, εἰς κάθε περίστασιν, ὁποῖος κάμναι τὸ καθήκον του, ἀδιαφορῶν διὰ τὰ ἐμπόδια. Καὶ ἡ δυσμένεια ἐνδὲς καθηγητοῦ ἐμπόδιον εἶνε, τὸ ὅποιον ὁ μαθητὴς, ὡς πλέον ἀδύνατος, καὶ διὰ τὴν ἡλικίαν του καὶ διὰ τὴν θέσιν του, δὲν

ἐμπορεῖ νὰ ὑπερκάψῃ παρὰ μὲ φρόνησιν καὶ ὑπομονήν.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΠΑΙΔΩΝ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΪ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'. (Συνέχεια)

Οὕτως ἐμονολόγει ὁ κόμης, προσπαθῶν νὰ καταπνίξῃ τὰς ἀνησυχίας του διὰ τὴν δυσχερεστὴν γλῶσσιν ὃν συνάντησιν τοῦ Μπόμπη μὲ τὸν γέροντα θεῖόν του, ὅταν ἐλαφρὸν καὶ δειλὸν κτύπημα ἤκούσθη εἰς τὴν θύραν.

— Ἐμπρός! ἐφώνησεν ὁ κόμης μὲ βροντώδη φωνήν.

Ὁ Φλωρίνος, ὁ ἐμπιστος ὑπηρετὴς τοῦ ἀρχόντος, παρουσιάσθη. Ἦτο ὡχρὸς ἔρρεμε καὶ δὲν ἐτολμοῦσε νὰ προχωρήσῃ εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ κυρίου του.

— Τί ἐπαθες, Φλωρίνης; ἠρώτησεν ὁ κόμης, παρατηρήσας τὴν ταράχην καὶ τὴν ἀμηχανίαν τοῦ ὑπηρετοῦ του. Μοῦ φαίνεται... σὰν ἄγγελος κακῶν εἰδήσεων! Συμβαίνει τίποτε;

Ὁ ὑπηρετὴς δὲν ἀπεκρίθη εἰς αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν, ἡ ὁποία ἄλλως τε ἐπροφέθη εἰς τόνον ὅχι καὶ πολὺ ἐνθαρρυντικόν. Καὶ ὁ δυστυχὴς ἐστέκετο ἄφωνος, μὲ τὸ κεφάλι κατεβασμένο, εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου.

— Ὅθι μιλῆσης ἐπιτέλους, βλάκα; ἀνέκραξεν ὁ κόμης, σφενδονίζων κατὰ κεφαλῆς τοῦ ὑπηρετοῦ τοῦ ἑνα του ὑπόδημα.

Ὁ δυστυχὴς Φλωρίνος ἐδέχθη ἀκίνητος τὸ βλῆμα, καὶ βλέπων ὅτι ἦτο τόσον δι' αὐτὸν ἐπικίνδυνον τὸ νὰ σιωπᾷ ὅσον καὶ τὸ νὰ ὁμιλῇ, ἀπεφασίεν ἐπιτέλους νὰ ὁμιλήσῃ.

— Κύριε, εἶπε, κατέβηκα σήμερον τὸ πρωῒ ἐπὶ τὸ ὑπόγειο τοῦ βορείου Πύργου, γιὰ νὰ ἐδῶ πῶς ἐπέρασε τὴν νύκτα τοῦ ὁ φυλακισμένος μας, καὶ...

— Καὶ λοιπὸν; ἠρώτησε ὁ κόμης, ἐτοιμὸς νὰ ἐφορμήσῃ.

— Λοιπὸν, κύριε μου, αὐτὸ τὸ παιδί εἶνε ὁ Διάβολος, ὁ Διάβολος μεταμορφωμένος!... Δὲν ξεύρω πῶς τὸ κατάφερε... ἀλλὰ τὸ μπουδρῶμι εἶνε ἄδαιο... Μὰς τῶσκάσε!...

Πρὶν τελειώσῃ καλὰ-καλὰ ὁ Φλωρίνος, ὁ κόμης Μουσύ τοῦ ἐστῆκε κατὰ κεφαλῆς καὶ τὸ ἄλλο του ὑπόδημα. Ἐπειτα ἐξώρμησεν ἀπὸ τὴν κλίνην του ὡς θορίον, ἀρπάξας τὸν ὑπηρετὴν ἀπὸ τὸ φόρεμα καὶ ἄρχισε νὰ τοῦ φωνάζῃ, σείων αὐτὸν μὲ ὅλην τὴν δύναμιν:

— Τῶσκάσε;... Τί παρχμύθια μοῦ λὲς ἐκεῖ, παληόσκυλο;... Ἐφυγε ποτε κανεὶς ἀπὸ τὸ μπουδρῶμι τοῦ βορείου Πύργου;... Ἐκεῖ-μέσα δὲν ἔμεινε κλεισμένος δέκα χρόνια ὁ δολοφόνος τοῦ βασιλέως Μουσύ, τοῦ κοντοσταύλου τοῦ Ἑρρίκου Γ';... Ὑἱέματα λές, κατεργάρη!... Πίς μου τὴν ἀλήθειαν! Δὲν εἶσαι συνένοχος ἐκείνου τοῦ παληόπαιδου καὶ δὲν σ' ἀγόρασε γιὰ νὰ τὸν ἀρίσθης νὰ φύγῃ;

— Μὰ, Ἐξοχώτατε, σὰς ἐρκίζομαι... ἀπατάσθε!... ἐψύθυισεν ὁ Φλωρίνος τρέμων σύσσωμος.

Ἀλλ' ὁ κόμης εἶχε γίνῃ ἔξω φρενῶν.

— Ὑἱέματα λές! ἐξεφώνησε μ' ἐπρόδωσες. Σοῦδωσαν χρήματα, γιὰ νὰ μάθουν τὸ μυστικόν μου, περισσότερα ἀπ' ὅσα σοῦ ἔδωσα ἐγὼ γιὰ νὰ τὸ κρύψῃς!... Ναί, μὰ δὲν θὰ τὰ γάρῃς, γιατί θὰ σὲ σκοτώσω!... ἀκούς, κακούργε; θὰ σὲ σκοτώσω!...

Εἰς τὸν θόρυβον τῆς ζωηρῆς αὐτῆς σκηρῆς, ὁ ὁποῖος ἀντηχοῦσεν εἰς τὸν διάδρομον τοῦ πύργου, προσέτρεξαν καὶ οἱ ἄλλοι ὑπηρεταὶ καὶ ἐστέκοντο ἔντρομοι πρὸς τῆς θύρας, μὴ τολμῶντες νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὸ δωμάτιον. Βλέποντες

«Ἀπεριχάντο εἰς τὸ ἐδωλίον ὅπου ὁ Μπόμπη εἶχε καταφύγει...» (Σελ. 215, στ. γ').

ὁμῶς, ὅτι ὁ ἀλκοολικὸς κόμης, εἰς τὴν μανίαν τῆς ὀργῆς του, ἦτο ἐτοιμὸς νὰ στραγγαλίσῃ τὸν ἐμπιστον ὑπηρετὴν του, ὁ ἀρχιμαγειρεὸς, ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος καὶ ἕνας ἄλλος λακὲς ἀπεφασίαν νὰ ἐλθοῦν εἰς βοήθειαν τοῦ συναδέλφου των.

— Ἐξοχώτατε, εἶπεν ἓνας ἀπὸ αὐτοῦς, τοιμηρότερος ἀπὸ τοὺς ἄλλους δὲν ξέρουμε τί παράπονο ἔχετε ἐναντίον τοῦ Φλωρίνου, θυμηθῆτε ὁμῶς ὅτι αὐτὸς ἐστάθη πάντα πιστὸς καὶ ἀφοσιωμένος εἰς τὴν Ἐξοχότητά σας. Ἄν σήμερὰ σὰς ἔκαμε κανένα κακό, βεβαιότατα τὸ

έκαμε ο δυστυχισμένος χωρίς να τὸ θέλῃ.

Οἱ λόγοι αὐτοὶ τοῦ ὑπηρετοῦ ὑπενθύμισαν εἰς τὸν κόμητα, ὅτι ἐκτός τοῦ Φλωρίνου καὶ τοῦ Πέτρου, ὅλοι οἱ ἄλλοι ὑπηρεταὶ ἤγνόνουν τὴν φυλάκισιν τοῦ μικροῦ τζόκευ. Κατηνύαθη λοιπὸν ἀμέσως ἄλλα μὲ ἀγρίαν χειρονομίαν, συνοδευσμένην ὑπὸ φρικτῆς βλασφημίας, διέταξε τοὺς ἐντρόμους ὑπηρετάς νὰ φύγουν ἀπὸ ἐμπρὸς του.

Κανείς δὲν ἐπερίμενε νὰ ἐπαναληφθῇ αὐτὴ ἡ διαταγή.

Μόνον ὁ Φλωρίνος ἔμεινε γενναίως καί, ἐπωφελεύμενος τῆς σχετικῆς ἡρε-

«Ο Μπόμπης ἐξακολουθεῖ νὰ ἐρπῇ...» (Σελ. 216, στ. β').

μίας τοῦ κόμητος, ἐτόλμησε νὰ τῷ εἴπῃ: — Ἐάν ὁ Ἐξοχώτατος μοῦ τῷ ἐπιτρέπῃ, θὰ τρέξω ἀμέσως νὰ κυνηγήσω τὸ παιδί. Δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε μακριὰ καὶ ἴσως θὰ καταφέρω νὰ τὸ πιάσω.

Ὁ κόμης εἶχε πέσει ἐξητλημένος εἰς μίαν πολυθρόναν.

— Νὰ τὸ πιάσῃς! εἶπεν ὑψώνων τοὺς ὤμους εἰρωνικῶς ἔχῃ, βλάκα, τώρα πιά εἶνε ἀργά.

Κι' ἀφοῦ ἐσιώπησεν ὀλίγας στιγμάς, προσέθεσεν ἀποτόμως:

— Πήγαίνε ἔξω νὰ σκεφθῶ κατόπι θὰ σέ φωνάξω.

Ὁ Φλωρίνος, ἐκπληκτος κ' εὐτυχῆς τοῦ τὴν ἐγλύτωσε τόσο ἐυθυναί, ἔσπευσε νὰ ἐξέλθῃ, ἀπορῶν πῶς ὁ κύριός του ἔχανε καιρὸν πολὺτιμον ἐν ἀδρανείᾳ, ἀντὶ νὰ καταδιώξῃ ἀμέσως τὸν μικρὸν Ἀγγλον.

«Ὁ καλλίτερος τρόπος.

Ὁ κόμης Μουσού, ὅταν δὲν ἦτο μεθυσμένος ἢ θυμωμένος, δὲν ἐστερεῖτο φρονήσεως καὶ λογικῆς. Διὰ τοῦτο, ἅμα ἔμεινε μόνος καὶ ἐσκέφθη μίαν στιγμὴν, ἀπεφάσισεν ἀπεναντίας νὰ παραιτηθῇ πάσης καταδιώξεως, ἡ ὁποία ἤμποροῦσε νὰ ἐγείρῃ ὑπονοίας καὶ νὰ ἐπισύρῃ τὴν προσοχὴν τῆς δικαιοσύνης ἐπὶ τοῦ Μαύρου Πύργου.

Πραγματικῶς, διὰ νὰ ἐπανεύρῃ τὸν δραπετήν, ἔπρεπε νὰ ἐρευνήσῃ ὅλην τὴν περιοχὴν νὰνακρίνῃ τοὺς χωρικοὺς καὶ νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν πρίγκιπα Κόντι, τοῦ ὁποίου τὰ κτήματα ἐγεινιάζαν μὲ τὰ

ἰδικά του, τὴν ἄδειαν νὰ συλλάβῃ τὸν Τζόκευ τοῦ κ. Λωζέν, ὁ ὁποῖος βεβαίως θὰ ἐπρόφθασε νὰ περάσῃ ἐκεῖ. Ἀλλ' ὁ κόμης δὲν τὰ εἶχε τόσο καλὰ μὲ τοὺς γείτονάς του. Εἶχε λοιπὸν μέγα συμφέρον νὰ μὴ κινήσῃ ἐπ' αὐτοῦ τὴν προσοχὴν τῶν.

Ἐξ ἄλλου ὅμως δὲν ἤμποροῦσε καὶ νὰ φίσῃ ἐπὶ ἐλεύθερον ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἤξευρε πλέον τὸ μυστικόν του. Βεβαίως ὁ μικρὸς τζόκευ θὰ ὠμίλει, θὰ διηγείτο ὅ,τι εἶχεν ἰδῇ: τὸν τυφλὸν ἐκεῖνον γέροντα, ποῦ ἐκρατεῖτο φυλακισμένος, ἀπομονωμένος, εἰς ἐν δωμάτιον τοῦ Πύργου τῆς Καμπανίας. Τὸ πρᾶγμα θὰ ἐφθανεν ὡς ταῦτα τοῦ βασιλέως καὶ τότε ὁ κόμης Μουσού ἦτο χαμένος!

Ὅχι, ἔπρεπε νὰ συλλάβῃ ἐκεῖνο τὸ παιδί μὲ κάθε θυσιάν.

«Εἶνε ἀνάγκη, ἐσυλλογίζετο, νὰ εὐρεθῇ μία πρόφασις, ὥστε ὁ μικρὸς νὰ συλληφθῇ ἀπὸ κάποιον ἄλλον, ὅχι ἀπὸ ἐμέ. Παραδείγματος χάριν νὰ κατηγορηθῇ διὰ κανὲν ἐγκλημα... διὰ κλοπὴν.

Ναί, ἀλλὰ τότε θὰ τὸν ἀνακρίνουν καὶ θὰ ἐμιλήσῃ. Ἄν ἤμποροῦσα νὰ ἐπιτύχω ἐν βασιλικὸν ἐνταλμα συλλήψεως!... Τότε θὰ ἦτο ἡ σιωπὴ, ἡ λήθη, εἰς τὸν αἰώνιον τάφον τῆς Βασιλίσσης».

Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ὁ κόμης ὕψωσε τοὺς ὤμους ἀπογοητευμένος.

«Εἶμαι ἀνέητος, ἐπιθύρσει. Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ ἐπιτύχω βασιλικὸν ἐνταλμα συλλήψεως διὰ πολιτικὸν ἐγκλημα ἐναντίον ἐνὸς παιδιοῦ δώδεκα χρόνων... ἐνὸς ἀπλοῦ ὑπηρετοῦ, ποῦ κανείς δὲν θὰ τὸν πάρῃ στὰ σοβαρά!... Ἐκτὸς ἄν...»

Ἐδῶ ὁ κόμης ἐσταμάτησε. Τὸ πρόσωπόν του, κατηφές ὡς τώρα, ἐφωτίσθη ὑπὸ ἀμυδρῷ μειδίσματος. Πρέπει νὰ ἐσυλλογίσθῃ κάποια σατανικὴν μηχανογραφίαν, διότι ἔτριψε τὰ χέρια μὲ χάραν καὶ ἀνέκραξε:

«—Τὸ ἦναι!.. Δὲν μοῦ εἶπε ὁ Φλωρίνος, ὅτι ὁ μικρὸς ἐκεῖνος κατεργάτης ἐπήγαγεν εἰς τὸ Λονδίνον μὲ σπουδαίαν, ἀποστολὴν τοῦ κυρίου του δουκὸς Λωζέν; Ἡ ἀποστολὴ αὐτὴ δὲν εἴμπορεῖ νὰ εἶνε παρὰ διὰ τὸν δεῦκα τῆς Ὁρλεάνης, φί-

λον τοῦ Λωζέν, ποῦ εὐρίσκεται ὁλοένα εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Δὲν χρειάζεται τίποτε περισσότερο, διὰ νὰ ἐπιτύχω τὸ ἐνταλμά μου. Ἄν τὸ κατορθώσω, ἐσώθηκα, διότι ὅλα τὰ μυστικά εἰς τὴν Βασιλικὴν φυλάττονται καλά. Καὶ θὰ τὸ κατορθώσω!

Καταστρώσας οὕτω τὸ σχέδιόν του, ὁ κόμης, χωρὶς νὰ σκεφθῇ στιγμὴν περισσότερο, ἐφώνησε τὸν Φλωρίνον, ὁ ὁποῖος παρουσιάσθη ὡρὸς ἀκόμη καὶ ἐντρομος. Ἀλλὰ πρὸς μεγάλην του ἐκπλήξιν, ὁ κύριός του τὸν ὑπέδεχθη μὲ ἡρεμίαν καὶ τῷ εἶπε σχεδὸν φαιδρῶς:

— Νὰ ξεύδουν ἀμέσως τὴν ἀμαξίαν μου. Σὲ μιά ὥρα φεύγομε διὰ τὰς Βερσαλλίας.

— Μάλιστα, Ἐξοχώτατε! ἀπεκρίθη ὁ ὑπηρετής, σπεύδων νὰ διαβιβάσῃ τὴν διαταγὴν.

Μετὰ μίαν ὥραν, ὁ κ. Μουσού, μὲ μεγάλην οὐλικὴν στολήν, πουδραρισμένος καὶ φριζαρισμένος, ἀνέβη εἰς τὴν ἀμαξίαν του, ἡ ὁποία ἐξεκίνησε ὁλοταχὺς διὰ τὰς Βερσαλλίας.

Ὁ κόμης ἐμειδία κατευχαριστημένος. Προφανῶς ἦτο βέβαιος περὶ τοῦ σχεδίου του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

ΕΝΤΑΛΜΑ ΣΥΛΛΗΨΕΩΣ

Ὁ λύκος γίνεται αὐλικός.

Ἡ Μαρία Ἀντουανέττα, βασίλισσα τῆς Γαλλίας, ἐκάθητο εἰς τὴν μικρὰν αἰθούσαν, ἡ ὁποία προήγεται πᾶν ἰδιαιτέρων τῆς δωμάτων εἰς τὸ ἀνάκτορον τῶν Βερσαλλιών.

Δὲν ἦτο πλέον ἡ φαιδρά, ἡ ἀμέριμος ἡγεμονίς, τὴν ὁποίαν εἶδαμεν, εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς παρούσης διηγήσεως, νὰ διασκεδάσῃ σὰν παιδί μὲ τὰ γαϊδουράκια τοῦ Τριανόν.

Εἶχε μεταβληθῇ πολὺ. Μία ρυτίς διέσχισε τὸ καθαρόν μέτωπόν της καὶ τὸ κάτω χεῖλος της προεξέτελλε εἰς μορφασμὸν πικρίας. Διότι κατὰ τοὺς τελευταίους

μῆνας, εἶχε διέλθῃ ὥρας σκληρὰς. Εἶχε γνωρίσῃ τὴν φρίκην τῆς συκοφαντίας, εἶχεν ὑποστῇ τὸ αἶσχος τῶν σατυρῶν καὶ τῶν λιβέλλων, τοὺς ὁποίους οἱ ἐχθροὶ της ἐκυκλοφόρου ἀκαταπαύστως. Τέλος εἶχε διέλθῃ τὴν φοβεράν δοκιμασίαν τῆς ὑποθέσεως τοῦ περιδεραίου, ἡ ὁποία εἶχε συσσωρεύσῃ κατὰ τῆς κεφα-

λῆς της τὸ μῖσος τοῦ λαοῦ καὶ εἶχε γίνῃ αἰτία νὰ ἡχῇ ὁ πρῶτος κώδων τῆς Ἐπαναστάσεως, ἡ ὁποία προητοιμαζέτο.

Ἡ ὥραία καὶ νέα γυναῖκα, ἡ ὁποία δὲν εἶχε γνωρίσῃ ὡς τώρα παρὰ μόνον τὰς ἡδονὰς καὶ τὰς τέρψεις τῆς ζωῆς, παρεχόμεν τὴν θέσιν της εἰς τὴν ὑπεροπτικὴν καὶ ἀλαζόνα βασίλισσαν, τὴν ὁποίαν ἤρχισαν ἤδη νὰ ποκαλοῦν «Αὐστριακὴν».

Ἡ βασίλισσα τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην ἐξίδεν ἀντράσεις καὶ μίαν στιγμὴν, ἀποταθεῖσα πρὸς μίαν ὑπασπίστριν, εἶπε μὲ ὕψος βαρυθυμίας:

— Ἀγαπητὴ μου πριγκίπισσα, μοῦ κάμνετε τὴν χώραν νὰ εἰδοποιήσετε τὸν ἀξιωματικὸν τῆς ὑπηρεσίας ὅτι εἴμπορεῖ νὰ εἰσαγάγῃ:

Ἡ πριγκίπισσα ἐσηκώθη καὶ ἐξήλθε. Μετ' ὀλίγον ἡ θύρα ἤνοιξε καὶ ἕνας ἀξιωματικὸς ἀνῆγγειλεν:

— Ὁ κόμης Μουσού.

Ὁ κόμης εἰσῆλθε καὶ ὑπεκλίθη πρὸ τῆς βασίλισσης μὲ τρόπους τελειῶς αὐλικούς,

—Τί μοῦ λέγουσιν, κόμης; τῷ εἶπεν ἡ Μαρία

«Θὰ μιλήσῃς ἐπὶ τέλους, βλάκα!» (Σελ. 223 στ. β').

Ἀντουανέττα. Εἶνε ἀλήθεια, ὅτι δὲν βγαίνετε πλέον ἀπὸ τὸν πύργον σας, ἔπου ζήτεχωμένους ἄν γερο-λύκος στη φωλιά;

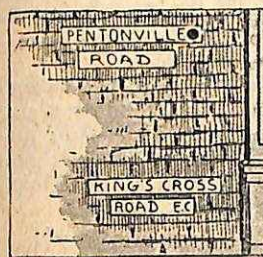
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Τί ζῶον εἶνε αὐτό;

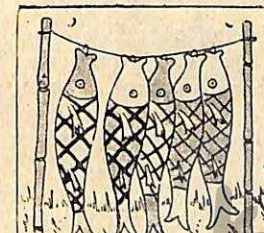
Εἴμπορεῖτε νὰ μαντεύσετε τί εἶδους ζῶον εἶνε αὐτό; Εἶνε ἀπλυστάτα ἕνας μικρὸς ρινόκερος. Ζυγίζει 60 περίπου χιλιόγραμμα καὶ συνελήφθη ζωντανὸς ὑπὸ γερμανοῦ ἐξερευνητοῦ, εἰς τὴν Ἀφρικὴν, παρὰ τὴν λίμνην Βικτωρίαν - Νυάνζην.

Ὁδὸς μὲ δύο ὀνόματα

Κάτωθεν ὅμως τῆς πρώτης πινακίδος, ὑπάρχει καὶ ἄλλη, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀναγινώσκεται: «King's Cross Road, E.C.» Ποῖον ἀπὸ τὰ δύο ὀνόματα εἶνε τὸ ἀληθές; Ὅλοι ἐρωτοῦν, ἀλλὰ κανείς δὲν ἀπαντᾷ. Φαίνεται ὅτι κάποτε ἡ ὁδὸς μετωνομάσθη, ἀλλὰ χωρὶς νὰ φαιθῇ ἡ πρώτη πινακίς.

Περίεργον Ἔθιμον

Εἰς τὴν Ἰαπωνίαν, ὅταν εἰς ἕνα σπίτι γεννηθῇ ἀγόρι, κρεμοῦν ἀπέξω πολλὰ χάρτινα, πολύχρωμα ψαράκια, διὰ τῶν ὁποίων ἀναγγέλλουν εἰς τὴν συνοικίαν τὸ εὐτυχές γεγονός. Ὅταν ὅμως γεννηθῇ κορίτσι, δὲν κρεμοῦν τίποτε.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α') Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νυμφόρου Ναυμαχίας

ΠΕΙ	ΚΥ	ΛΑ	ΝΑΥ	ΕΥΣ
ΚΕΡ	ΡΙ	ΡΑΙ	ΡΑ	ΟΝ
ΛΑΥ	ΚΑ	ΟΝ	ΠΑΙ	ΜΑΙ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται ὥστε νὰποτελεσθοῦν πέντε παράλλοι πόλεις τῆς Ἑλλάδος.

β') Γρόφος

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γενναιοφύχου Στρατηλάτου H+6 ἡ τιμὴ: μωροὶ! t

— Ἡ Μεγαλειότης Σας βλέπει, ἀπεκρίθη ὁ κόμης, ὅτι ὁ γερο-λύκος βγαίνει καμμιὰ φορὰ ἀπὸ τὴ φωλιά του. Ὅταν πρόκειται, παραδείγματος χάριν, νὰ καταθέσῃ τὰ σέβη του εἰς τοὺς πόδας τῆς Βασιλίσσης του...

— Καὶ πότε ἀνεχωρήσατε ἀπὸ τὴν Καμπανίαν, κόμης; ἠρώτησεν ἡ Βασίλισσα.

— Χθὲς τὸ βράδυ, Μεγαλειότητά.

— ὦ, δὲν ἐχάσατε βλέπω τὸν καιρὸν σας.

— Πραγματικῶς, ἐβιαζόμουν πολὺ νὰ φθάσω πλησίον τῆς Μεγαλειότητός Σας.

Ἡ Μαρία Ἀντουανέττα ἐκύτταξε κατὰ πρόσωπον τὸν ἐπισκέπτην της. Καὶ μὲ στεναγμὸν ἀνησυχίας τὸν ἠρώτησε:

— Ἐχετε λοιπὸν νὰ μοῦ ἀναγγείλετε τίποτε σπουδαῖον;

Ὁ κόμης δὲν ἀπεκρίθη ἀμέσως. Ἐκύτταξε πρῶτα ὁλόγουρα, ὡς διὰ νὰ ὑποδείξῃ εἰς τὴν Βασίλισσαν τὴν παρουσίαν τῶν κυριῶν, αἱ ὁποῖαι ἐστέκοντο ἄφρονι καὶ ἀκίνητοι εἰς τὸ βῆθος τῆς αἰθούσης. (Ἐπεται συνέχεια)

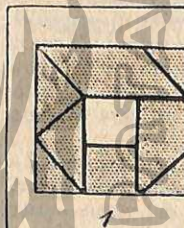
γ') Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πανελληνίου Ὀνειροῦ Q.nd l. ch.. p.t, l. s.r.s da.ent.

Νάναγνος ὁ γαλλικὴ αὐτὴ παροιμία. Ἀήλωσις: Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ὑπὸ ἐνὸς μόνον δεκαλέπτου γραμματισμοῦ.

Δύσεις τοῦ 26ου φύλλου

α') Σοχούρης, Κανάρης, Μιαούλης, Πιπίνος.—β') Ἰδού πῶς θὰ κοπῇ τὸ τετράγωνον καὶ θάνασχηματισθῇ χωρὶς ὁπλὴν εἰς τὸ μέσον:

γ') L'union fait la force.

ΕΞΕΛΟΘΗΣΑΝ

Δ. Ε. ΒΑΛΑΚΟΥ

(Πρώην 'Ατλαντικού καὶ Χιαβάδα)

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ
ΤΗΣ ΞΕΝΗΤΕΙΑΣ

(Συλλογή Ποιημάτων)

Αποστέλλεται ἀσφαλῶς δπουδήποτε
ἅμα τῇ λήψει τοῦ ἀντιτίμου φρ. 2

Γράψατε: D. E. VALAKOS

71-77 Park Place

NEW YORK, U.S.A.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

137ος Διαγωνισμὸς Λύσεων
Ἀπριλίου-Ἰουλίου(Δι' λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 18ης Αὐγούστου,
ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ'
ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ).

297. Δεξιόγραφος

Μίαν πρόθεσιν ἐνώσω
Μὲ Ἀπόστολον κλεινόν,
Κ' ἓνα σὼν-λισμα δηλῶσω
Εὐγενές, τιμητικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δωδωναίου

298. Λογοπαικτικὸς Δεξιόγραφος

Ρόδα ἐμάχυσαν κοινά,
Τὰ ἔδεσα μαζί!
Καί, θαῦμα! φρούτα ἔγειναν
Ὡραία, στὴ στιγμῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Εὐγενοῦς Ἰδανικοῦ

299. Στοιχειοτονόγραφος

Γνωστός σου νόστιμος ἰχθὺς
Κάτοικος νήσου παρευθὺς
Θὰ γίνῃ, γράμμα του ἂν σβυσθῇ,
Κι' ὁ τόνος του μετατεθῇ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος τοῦ Ρήγα

300. Ἀναγραμματισμὸς

Δάκτυλός σου κ' ἐγὼ εἰμαι
Ὅπως εἰμαι ἂν μάφισης.
Καὶ τὸν ἔππον σου διευθύνω,
Ἄν μὲ ἀναγραμματίσης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀητιτήτου Εὐζώνου

301. Ζήτα

+ + + + +
* * * + *
* * + * *
* + * * *
+ + + + +

Παντοῦ νήσοι Ἑλληνικαί.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κοσμοκρατείας Ἑλλάδος

302-303. Ἀστεία Παραοράματα

- 1.—Ὁ γοῦς εἶνε μέλος τοῦ χρώματος
- 2.—Ὁ Κάπρος εἶνε νήσσα.

Ἐστάλη ὑπὸ Εὐγενίας Γ. Γιαννοῦση

304-305. Λογοπαίγνια

- 1.—Ποία πόλις ἀριθμεῖται;
- 2.—Ποῖος εἶνε ὁ ἀγριώτερος κόλπος;

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἀτρόμητο Εὐζώνου

306. Διπλὴ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητούμενων λέ-
ξεων ἀποτελοῦν νήσον ἑλληνικὴν, τὰ δὲ δεύ-
τερα θεάν:

- 1, Υἱὸς τοῦ Πριάμου. 2, Ἐνδοξος πρω-
τεύουσα. 3, Ποταμὸς τῆς Γερμανίας. 4,
Ζῶον χρησίμον. 5, Ἀρχαία ποιήτρια.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πατριωτικοῦ Πόθου

307. Φωνηεντόλιπον

σ'χς - μ - * - γπ - τ - λ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος

308. Γρῆφος

Εἶπα γαλ γαλ γαλ
Εἶπα γαλ γαλ γαλ
Εἶπα γαλ

γαλ γαλ

γαλ γαλ

γαλ γαλ γαλ

γαλ γαλ γαλ

γαλ γαλ γαλ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κύματος

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 15 καὶ 16

156. Πάρις (πᾶ, ρίς.)—157. Ἐάνθος—Ἀνθος.

158. ΕΡΑ (Κολός, βωμός, κῦβος, μύρον, σὺς, δάξος.)—

159. ΙΜΒΡΟΣ (Κολός, βωμός, κῦβος, μύρον, σὺς, δάξος.)—

160. Οὐδείς ἀ-
ναμάρτητος εἰμὶ

εἰς, ὁ Θεός.—161. Γυναῖξί κόσμον ἢ σιγῇ

φέρει. (γῆν ἔξ-οἶκος-μόν' εἰς ἰγ-ὕφ' αἱ ρίς.)—

162. Ἀμφιτρίτη (ἀμφί, Τρίτη.)—163. Ἐ-

ξοχή (ἔξ ο, χί.)—164. Φάλαρις (φά, λά,

ρίς.)—165. Μύρων—Βόρων.

166. Α Λ Ν 167. Κοζάνη (Νί-

Λ Σ Ο ΚΟ, ΖΑνῆ.)—

168-172. Διὰ τοῦ

Κ Α Λ Α Μ Ο Σ Ν: οἶνος, δίνη

(ἢ νίκη) κῶνος, ὄνος, τόνος.—173.

Α Ε Σ Πέππον πάθος πέ-

φυκεν ἄνευ ἀκρά-

του οἶνου.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν
λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μᾶς λεπτὰ 5
μόνον μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ
κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15
λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ διγλώττεται τῶν 15 πληρο-
νοῦνται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος.
ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ
ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἑξ
λέξεις ἀπλᾶς.—Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντι-
τίμου ἀγγελία δὲν δημοσιεύονται].Μεγάλο σου, Ρωμαιοπούλα, ποῦ τὰ εὐ-
ρήκεις οὐλα. Σοῦχο ἐτοιμασμένο σταυρὸ
κολοκυνθίνιο. Σὲ τρατέρω, ἂν μεθῇς, δυὸ τρα-
ταμέντα παγωτό.—Ἀγνωστος Χ (ΙΓ, 231)Κι' ἐγὼ, Ἀήττητε Εὐζῶνε, ἐπειδὴ
ποθῶ τὴν νίκη, κατατάσσομαι ὑπὸ
τὴν σημαίαν τοῦ θαρρηφόρου σας ΘΡΙΑΜ-
ΒΟΥ.—Μαγευτικὸν Δάσος. (ΙΓ, 232)Αμα σοὺ δώσωμε, Ὀνειρώδες Βάλς, μισή
ὁκτ' παγωτό, πόσους ψήφους θὰ μᾶς
δώσης;—Ἀτρόμητος Εὐζῶνος, Ἐλπιδο-
φόρος Ἑλλάς. (ΙΓ, 233)Αδαμάντινε Χαρακτήρ, Ἀήττητε Εὐζῶνε
καὶ παρέα, γιατί τόσα παγωτά; Ὡς
πᾶντε τίποτε!—Ἐλπιδοφόρος Ἑλλάς.Υποστηρίξω φανατικῶς ὑπέροχα ψευδῶ-
νυμα. Δοξαμένη Ἑλλάδα, Εὐγενές
Ἰδανικόν, Μπαρουτοκαπνισμένη, Γαλανό-
λευκη, Πανελλήνιον Ὀνειρον.
Ἐλπιδοφόρος Ἑλλάς. (ΙΓ, 235)Εὐγενές Ἰδανικόν, ζητοῦσες τὴν διεύθυνσιν
μου. Διατί τὴν θέλεις; Ἀπάντησε.
Νικητρία Ἑλλάς. (ΙΓ, 236)Νέα μου διεύθυνσις:
Ν. Ε. Γιοκαρίνην, p. r. Σάμον.
Ἑλληνικὴ Καρδιά. (ΙΓ, 237)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 26ου ΦΥΛΛΟΥ

("Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 225).

ΑΘΗΝΩΝ: Ἀναστ. Τσόκαλης, Κ. Ν. Παπα-
δάκης. Χρ. Γίκας, Γ. Π. Κουτσομητόπουλος,
Ἰσμήνη Λυμπεράκη, Ἐλευθερωθεῖσα Μακεδονία,
Βασιλικὴ Δ. Βουδούρη, Ν. Δ. Βουδούρης.ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Ἐλευθερωμένο Κρητικό-
πουλο, (24, 25).

ΘΗΒΩΝ: Μελέτ. Ἀθ. Λιάσκος.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Ναταλία Γ. Καζαντζή, Ἀλε-
ξάνδρα Γ. Καζαντζή.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Ἐλένη Γ. Οικονομίδου.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Ἰωάννα Σ. Φ. Κοσμετάτου.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Μαρία Γ. Γεραφί.

ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Γεώργ. Α. Πάτερης, Ἀνδρ.

Εὐστ. Γεωργακόπουλος.

ΚΩΝ/ΠΟΛΕΩΣ: Ἀτρόμητο Εὐζώνου (25, 26).

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Γ. Α. Σηλυβοῖδης.

ΠΑΤΡΩΝ: Πατριὸν Ναυτοπούλου.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ἰασὼν Σκέντηρης.

ΣΥΡΟΥ: Νίκα Γ. Μπινιάρη, Μαρία Γ. Μπιν-
ιάρη, Εὐμορφία Α. Μαυραντζάκη, Εὐαγγελία

Κ. Συνοδινού, Παρασκευὴ Δ. Σκούρα, Πιπίτσα

Α. Μονόπολη, Μαρία Α. Μπουμποῦ, Ἰωάννα Χ.

Κανελλοπούλου, Βιολέττα Δ. Νέξη, Κούλα Α.

Γιάκου, Ἐλένη Δ. Κοντιζά.

ΦΙΛΙΑΤΡΩΝ: Σωτήρ. Α. Βασιλακόπουλος,

Γεώργ. Χαρ. Ζαγοῦρας, Ἀντ. Π. Πιζάνης.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Μεγαλόφρων Κωνσταντίνος,

Γεώργ. Π. Μπουζός, Νικ. Ζ. Στάλας, Πλατὴς,

Κωνστ. Καλλιάς, Ἀντιγόνη Ν. Κακαρά, Κων-
σταντίνος Κανάρης, Κωνστ. Σπανός, Σ. Α. Ζάχος.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόντων δοθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα
ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτὶδα καὶ ἐκλήρωθησαν
οἱ ἑξῆς δύο: ΑΝΔΡΕΑΣ ΕΥΣΤ. ΓΕΩΡΓΑΚΟ-
ΠΟΥΛΟΣ ἐν Κυπαρισσίᾳ, καὶ ΠΙΠΙΤΣΑ Α. ΜΟ-
ΝΟΠΟΛΙ ἐν Σύρῳ οἱ ὅποιοι ἐνεγράφησαν ἐπὶ
τρεις μῆνας ἀπὸ 1ης Ἰουλίου.

Πιλοῦνται δὲ 2.10 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγωνισμὸν.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Βιβλία τεχνικά, μορφωτικὰ καὶ ἡθικά, ἐκδο-
θέντα ὑπὸ τῆς „Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν“.Ὁ Ἀγγελὸς τῆς Ἀγάπης (60 εἰ-
κόνες) φρ. 6. Χρυσόδ. φρ. 8.Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς,
φρ. 0,60.Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου, (20 εἰκό-
νες) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.

Δεῦκωμα μικρῶν μουσικῶν,

Ἐκαστὸν τετραδίου φρ. 0,15

Δέση 7 τετραδίων φρ. 1,—

Δέση 15 τετραδίων φρ. 2,—

Δέση 25 τετραδίων φρ. 3,—

Ἡ Μαρουσία, (24 εἰκόν.) φρ. 3,50.

Χρυσόδ. φρ. 5.

Ἡ Μοῦσα τῶν Παιδῶν (ποιήματα)

φρ. 1,50. Χρυσόδ. φρ. 2,50.

Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Χρυσόδ. φρ. 5.

Παιδικὸι Διάλογοι (Κορυττίδου) Σε-
ρὰ Α' φρ. 1,20. Σερὰ Β' φρ. 1,20.

Παιδικὸν Θέατρον (Ξενοπούλου)

φρ. 2, χρυσόδετον φρ. 3,50.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομ. διὰ) ἑκα-
στον φρ. 0,50. Χρυσόδετα τὰ 3 ὁμοῦ,

φρ. 2,50.

Πρόας δ Νικίου (24 εἰκόνες) φρ.

3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.

Ὁ Πυρειοπώλης (24 εἰκόνες) φρ.

3,50 Χρυσόδ. φρ. 5.

Ὑπὲρ Πατρίδος (35 εἰκόνες) φρ.

3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.

Ὁ Φῶτης. Ἐμμετρον Διήγημα ὑπὸ

Χρ. Σμαρτσίδου, φρ. 0,60.